

Львів: Укр. вид-во, 1943. – 55 с.; *Ткачук 2005*: Ткачук М. Модерністський дискурс лірики та новел Б.Лепкого. – Тернопіль: ТНПУ, 2005. – 128 с.; *Нахлік 1997*: Нахлік О. Сповідь і роздуми: (Філософія Богдана Лепкого-поета) //Слово і час. – 1997. – № 11-12. – С. 26 – 30; *Ільницький 1991*: Ільницький М. «Найпопулярніша постать на галицькому ґрунті...» // Лепкий Б.С. Твори: В 2-х т. – К.: Дніпро, 1991. – Т. 1. – С.5 – 30; *Качкан 1994*: Качкан В. У ключі української ментальності: Б. Лепкий // Качкан В. А. Українське народознавство в іменах: У 2-х ч. – К., 1994. – Ч. 1. – С. 243 – 252.; *Єзерський 2007*: Єзерський В'ячеслав. Шевченко. – Хмельницький: Просвіта, 2007. – 265 с.; *Красзнавець 2012*: Красзнавець Хмельниччини: науково-красзнавчий збірник /гол.ред. Л.В.Баженов. - Кам'янець-Подільський: К.-П. ун-т ім. І.Огієнка, 2012. – Вип. 3. – 176 с.

Миронюк В.М., доц. (Рівне)

УДК 821.161.2"18-19"

ББК 83.3(4 Укр)

Семантика колористичних образів у прозі Богдана Лепкого

У статті розглянуто семантичні особливості колористики творів Богдана Лепкого. Проаналізовано значення і функції колористичних образів у формуванні індивідуального стилю письменника.

Ключові слова: колір, кольорова гама, колористика, колористичні асоціації, семантика кольору.

Myroniuk V.M. The semantics of color images in prose of B. Lepkyi

The article deals with semantical peculiarities of colour pattern in B. Lepkyi works. The meaning and functions of colourful images in the formation of writer's individual style are analyzed.

Key words: colour, colorful palette, colour pattern, colouristic associations, semantics of colour.

У сучасних наукових студіях важливе місце посідає дослідження колористики. У західноєвропейській та вітчизняній філологічній науці цю проблему досить ґрунтовно вивчали такі вчені, як О. О. Потебня, Б. О. Ларін, В. В. Виноградов, Г. О. Винокур, Р. О. Якобсон, М. О. Карпенко, А. К. Мойсієнко, Д. М. Шмельов та ін. Зокрема, відома класифікація кольорономінантів за фізичними параметрами Л. М. Миронової, за частотністю вживання В. А. Москович, за подібністю у психолінгвістичному аспекті Р. М. Фрумкіної, за структурно-семантичними типами А. П. Кириченко, за словотвірною структурою О. М. Дзівак, за подібністю в історичному аспекті Н. Б. Бахліної, за ієрархією Л. О. Пустовіт. Попри такий широкий спектр дослідження колористики, проблеми аналізу творів Богдана Лепкого залишаються ще на периферії наукових пошуків.

Метою нашої статті є багатоаспектний системний аналіз колористичних образів, використаних у творах Богдана Лепкого воєнного циклу («Дзвони», «Душа», «Вечір», «Під Великдень на чужині»).

Прозова творчість Богдана Лепкого посідає належне місце серед тих, хто стояв біля витоків поліфонічного художнього полотна зламу ХІХ – ХХ століть, чия духовно-світоглядна спадщина увібрала в себе основні тенденції художнього мислення того складного періоду – від класичного реалізму до модернізму.

У Богдана Лепкого своєрідне поетичне бачення світу, а одним з важливих засобів відтворення такого світобачення, яке найбільше виявляється у підтекстах його творів – епітети. Епітетами письменник не стільки індивідуалізує чи конкретизує описуване (предмети, явища, героїв тощо), скільки надає певного емоційного забарвлення, створює підкреслено емоційний фон, що завжди пов'язаний з певним підтекстовим забарвленням. Епітет у Богдана Лепкого – це своєрідна апеляція до головного вираження, що домінує над іншим асоціативним зв'язком. Митець за допомогою яскравих і влучних означень (і немає значення, чи це традиційно народний, чи глибоко індивідуальний, художньо новаторський епітет) робить психологічно-емоційну «витяжку» із зображуваної ним дійсності, кристалізує її життєво важливі моменти. Часто епітет стає поетично-концептуальним центром всього висловлювання, забарвлюючи семантичне поле звичайних слів унікально емоційними й смисловими нюансами.

Пошук рідкісного епітета, вибір суттєвої ознаки серед несуттєвих характеризує не лише поетичну свідомість письменника, але й свідомість його епохи. У яскравому, влучному епітеті знаходяться риси, закономірні для художнього мислення письменника, який прагне захопити якомога ширший обрій людської душі, показати її неординарність і багатогранність. Історія епітета, – як зауважив академік О. Веселовський, – це історія поетичного стилю в скороченому вигляді. І не лише стилю, але і поетичної свідомості від її антропологічних начал та їх вираження в слові до їх закріплення у ряди формул [Веселовський 1989: 59].

У Богдана Лепкого душевний біль, напруга передаються не в загальних рисах. Кожного разу він знаходить якусь нову психологічну деталь, що дає складний і багатогранний настроєвий синтез. Письменник «добирає» ті «найвластивіші слова», що природньо виникають у певній ситуації: стислість слова поєднуються з вагомістю і породжують художню повноцінність, переконливість, незалежність.

Індивідуально-авторські епітети відрізняються від постійних не лише їх незвичайним переосмисленням, уживанням чи словотворенням, але й драматичною конденсацією глибоко інтимних переживань ліричного героя і автора. Особливий лад епітетів письменника, його внутрішня гармонія – це результат мистецького узгодження всіх системно-структурних рівнів. Епітет у митця відображає характерні особливості його стилю, його поетичного мислення. Це видно, зокрема, і з тих означень, які характеризують майстерність Лепкого-колориста. За словами дослідника І. Кондакова, «колір – це не просто інобуття тієї чи іншої людської емоції, але емоційність. Збагачена різноманітними асоціаціями, суспільно закріпленими в мовній і соціальній практиці» [Кондаков 1971: 96]. Хоча назви деяких кольорів закріплені практично в усіх мовах, у кожній мові існують стереотипи, що визначають своєрідну конотативну надбудову семантичної структури конкретної барви. Головну роль тут відіграє виникнення асоціацій. Хоча багато кольорів мають навіть фіксовані конотативні значення. До того ж колористична лексика яскраво відбиває особливості авторського світовідчуття, особистісні риси письменника, його цілісні й естетичні орієнтири. Колір може бути виражений експліцитно (шляхом прямого називання кольору) та імпліцитно (шляхом називання предмета, колірною ознакою якого закріплена в побуті або культурі на рівні традиції).

Колір у художніх творах несе принаймні потрібне навантаження: смислове, описове, емоційне. Богдан Лепкий за допомогою відповідних барв і світлових контрастів передавав різні психічні стани персонажів, створював настроєві пейзажі, суголосні станам людей і тим самим викликав у читача різні асоціації, певні емоції. Так, червоне й чорне у письменника – це концептуальні фарби, які мають свою історію, свій сенс, свою символіку, свої конкретні функції (звичайно, не лише як фарби ниток для вишивки рукавів). Червоний колір – колір крові, кровопролиття, спричиненого війною – втілює зло, є знаком руйнівного вогню, символізує страждання, смерть. Він веде до глибинного підтексту, до роботи думки, до патріотичного самовідчуття. Зауважимо, що цей колір часто вживаний у прозі митця: *“Очі мав **червоні** від сліз, крізь котрі били іскри, як крізь зливу громи”* [Лепкий 2007: 375]; *“З-нід стріх вилетіли **червоні** когути”* [Лепкий 2007: 372]; *“Звуки падають, як краплі крові з рани”* [Лепкий 2007: 336]; *“Чую, як з тисяч грудей вихопився один великий стон, як **червоний** крик, один підземний зойк: і нам належиться життя!”* [Лепкий 2007: 389]; *“Чую, як там далеко, понад ріками, що **червоно** течуть, понад полями, що чорним смутком сумують, понад шибеницями, що тяжким докором скриплять, понад розритими гробами батьків дзвонять і грають великодні дзвони”* [Лепкий 2007: 390]; *“Крізь дим, мов крізь мраку, бачить **червоні**, розпалені лиця, широкі непевні рухи та блискучі гудзики й очі”* [Лепкий 2007: 381].

Пріоритети чорно-білого кольору в митця свідчать не лише про характерну для нього колористичну картину світу, але і про його власний емоційно-психологічний стан у різних життєвих ситуаціях. Це дає змогу через аналіз художнього твору приходити до розуміння психології твору.

Художнє бачення письменникового світу не загальноінформативне, а мистецьки заострене і неповторно індивідуалізоване. Воно вже саме є «мистецьким актом». Однак в оповіданні «Дзвони» Богдана Лепкого присутня не лише знаменита чорно-біла контрастність, хоча вона і є домінуючим колористичним тлом більшості його творів. У його творах своєрідно «висвічується» чи не весь кольоровий спектр, де кожен колір – це мистецький відгук на певні події життя (найчастіше – драматичні), це своєрідне інобуття тієї чи іншої людської емоції, а також позначення емоційності загалом, збагаченої найрізноманітнішими асоціаціями. Це і важливий компонент творення настроєвого і психологічного тла.

«Чорні руки» – символічний образ, який уособлює авторське захоплення і возвеличення селян-трудолюбів. Колір тих рук – це колір землі, це близькі і дорогі письменникові символи («чорні долони», «чорні руки»).

На прикладах художнього «життя» чорного кольору в творах Богдана Лепкого спостерігаємо цікаву особливість – смислову й ціннісну амбівалентність. Традиційно чорний колір – це символічне позначення понять та емоцій негативного, найчастіше трагічного плану (горе, смерть, біда): *“Біле лице відбивалося від **чорних** дубових дверей церкви, як місяць від хмар, і променіло”* [Лепкий 2007: 375]; *“Чую, як там далеко, понад ріками, що червоно течуть, понад полями, що **чорним** смутком сумують, понад шибеницями, що тяжким докором скриплять, понад розритими гробами батьків дзвонять і грають великодні дзвони”* [Лепкий 2007: 390]; *“На приходстві в Кононівні треба було замикати вікна, бо саджа, навіть перетлілі кусники одєжини летіли з вітром і **чорною** верствою вкривали постіль, біле, занавіси”* [Лепкий 2007: 371].

Бачимо, що письменник не лише вміло використав традиційно конотативні обертони означення, але і значно розширив рамки його контекстуальної комбінаторики, що дало змогу якнайповніше реалізувати смислову і ціннісну амбівалентність. Адже, “чорна земля” і “чорні руки трударів” – це символи найвищого позитивного регістру, котрі викристалізують авторську концепцію землі і людини на ній.

Семантико-асоціативне поле прикметника “білий” в оповіданні “Дзвони” Богдана Лепкого також надзвичайно широке і полісемантичне. За спостереженнями дослідників, білий колір – найпоширеніший у слов’янському, зокрема, й українському фольклорі. Тому так часто використовують письменники ці кольорономінації як засіб образотворення. У Богдана Лепкого “білий” – це і традиційне позначення чистого, світлого, незаплямованого, і яскраві авторські експресії, в основі яких лежить глибоко індивідуальне й естетично багате сприйняття світу. Ось, наприклад: “В неділю кожна дитина вбирала сорочечку **білу** і нові чобітки” [Лепкий 2007: 434]; “Всі такі **білі**, чисті, ніби не знали гріха; неділя!” [Лепкий 2007: 434]; “**Біле** лице відбивалося від чорних дубових дверей церкви, як місяць від хмар, і променіло” [Лепкий 2007: 375].

Залежно від контексту, або, як тепер пишуть, стратегії тексту, кожен колір набирає певного локального значення, проте є в кожного й щось усталене, постійне, “основний принцип якості”. Вслід за білим, як правило, йде сум, печаль, невпевненість, деяка млявість. На площині одного тексту “білий” в оточенні різних дискурсів сприймається по-різному. Тобто – він поліфункціональний, як і кожний колір у поета: “Змарнів і **поблід**, лиш очі набрали більшого блиску” [Лепкий 2007: 371].

Один раз білий психологічно й генетично вмотивований в поширеному метафоричному виразі. Другий раз цей колір зустрічаємо у фраземі “білий світ, світ Божий”, і білий тут нейтральний, функції кольору не виконує.

У іншому прикладі білий значно виразніший, ніж побутова реалія, ця виразність посилюється також, якщо виникає протиставлення з чорним, також метафоризованим: “Довго чути було з потрощеної дзвіниці страшні, пекельні зойки та стони й довго під церквою на сходах стояв священик з хрестом, піднятим вгору, з лицем **білим**, як яркий віск, з очима, як **похоронні свічки**, й голосом різким, неймовірним говорив псалми, мішаючи їх і плутаючи з собою, як чоловік, що згубить слід у **темряві**” [Лепкий 2007: 376]; “Попіл згорніть, і погасить головні, і відкрийте **молочне** лоно землі” [Лепкий 2007: 436].

Якщо розглядати твори Богдана Лепкого на символічному рівні, то можна віднайти й колористичні архетипи й символи: чорні сльози, чорна вода, чорні муки, чорні дні, чорні думки та інші. Це стосується, звичайно, не лише чорного чи білого, це стійка функція колористики в цілому й не лише колористики. Серед кольоропозначень, що входять до складу метафоричних словосполучень, одного з основних засобів створення експресивності й емоційності у прозі Б. Лепкого, частою вживаністю відрізняється золотий, який є синонімом жовтого.

Метафори, засновані на колористичній ознаці золота, актуалізують прямі й переносні значення опорних слів. У поетичному тексті такі лексико-семантичні варіанти характеризуються рельєфною образністю. Автор відштовхується від звичайного погляду на навколишній світ, його індивідуальне сприйняття малює дійсність своєрідними барвами, висвічуючи внутрішні, приховані протиріччя. Письменник намагається повернути слову, що здається узвичаєним, первісне значення навіть у словосполученнях, котрі є передбачуваними: “Старі жіночі портрети в жупанах, як у Мазепиної матері, з **золотом** перетиканими чілками та зі шнурками перел на лебединих шиях – вкривалися сутінками ночі, мовби вбирали жалобу” [Лепкий 2007: 385].

Яскравим взірцем таких конструкцій з кольоропозначенням золотий є “золота пшениця”, “золоті коси”. Золотий – колір, який вселяє надію на краще життя. Золотий у складі метафоричного словосполучення відрізняється найчастіше позитивним семантичним забарвленням: “І молодий поручник засипляє здоровим, тихим сном, не знаючи, що зараз-таки за його стіною десять білих пальців розплітає **золоті** коси та гладить їх довго, довго, довго, без кінця, мов весло морську хвилю” [Лепкий 2007: 391].

Негативне оцінне забарвлення золотого зближує його з жовтим, тому що жовтий – це колористичний символ, що передає “почуття внутрішнього пригнічення”, “принижень, внутрішньої дисгармонії”. До жовтого кольору тяжіє образ смерті (жовтий віск): “очі, як похоронні свічки”: “...з лицем білим як ярій віск, з очима як похоронні свічки, й голосом різким, неймовірним говорив псалми, мішаючи їх і плутаючи з собою, як чоловік, що згубить слід у темряві” [Лепкий 2007: 376].

Словосполучення із центральним компонентом жовтий (золотий) реалізують різноманітні семантичні зв’язки, вживаючись у різних типах метафор. Навіть у складі усталених метафор слова збагачуються прирошеннями смислу в певних контекстних умовах, наприклад, у персоніфікаціях природи. Продуктивними є словосполучення, що актуалізують прямі і переносні значення

кольоропозначення золотий у співвідношенні з назвами реалій, які вміщують аналогічні колористичні образи. Ускладнення смислу виникає в підтексті, імпліцитно, торкаючись емоційно-оцінних відтінків словесного образу.

Непоодинокі в письменника кольорові замальовки, коли ніби збігаються різні фарби, кожна з них має самостійний зміст, а разом усі вони створюють певну картину, наприклад, осені: *“Біг стежкою до воріт, а листя летіло за ним. Пожовкле, осіннє листя”* [Лепкий 2007: 392 – 393]. Фарбам осені протиставлено зелену, яка є символом життя природи: *“Чужим богам не молимося, а Тебе благаємо: помози нам, ізбави нас вражожі наруги !.. поборов Ти першу силу, побори й другу”, - говорив, переходячи через подвір’є, город, зелений сад”* [Лепкий 2007: 372]; *“Дерева соками новими набреніли і нарано у зелене листя вберуться, а ми мали б в жебрачому лахмітті на суді народів стати?”* [Лепкий 2007: 389]. Так, основна семантична функція зеленого кольору – це функція життя, пробудження природи. Як правило, зелений формує навколо себе густу метафоричну ауру, від якої годі відокремити троп.

Синьо-голуба гама – досить поширене в поезії Богдана Лепкого явище. Але не можна сказати, що ці кольори мають якісь усталені семантичні або символічні ознаки. Як і зелений колір, ці кольори стійко пов’язані з навколишнім світом, хоча, звичайно, є й винятки, з огляду на метафоризацію, але й у метафорі синій –голубий позначають те саме – небо, ріки, повітря, ночі, вечори. З голубим кольором – кольором неба – конотація могла бути тільки позитивною. Відповідно, позитивну ознаку мають слова, що виражають голубий відтінок: *“Силувалися перебити тую темряву, ті дими й пожежі і заглянули в голубе небо”* [Лепкий 2007: 371]; *“Від грушки зимна тень лягла, і шуміли листки, і бджоли над вітками гуділи, а над грушкою високо висіло небо синє”* [Лепкий 2007: 434]. Кольори цієї гами не відіграють принципової ролі у створенні художнього образу, лише конкретизують його.

У новелі “Душа” є цікавий символічний образ блакитних васильків, який символізує мрію, надію, а це, власне, стимулює героя до життя: *“Посійте мак забуття, і поживну пшеницю, і васильки блакитні. Щоб діти дивилися на них і бачили небо на землі, а забували про кров”* [Лепкий 2007: 437].

Ці барви завжди асоціюються зі святістю, урочистістю, чистотою. Власне, домінанта цих світлих, ясних кольорів у творі створює загальну картину торжества оптимізму, віри у Світле, Чисте, Непереможне.

Досить виразний в оповіданнях Богдана Лепкого семантичний дескриптор сірого кольору (сизий, сивий, срібний). Сірі очі – не просто прикмета реальної зовнішності, це свого роду зворушливий символ небуденної краси. Сірий колір досить виразний у семантичному плані і, як і інші, полісемантичний, хоча переважно з нахилом у негативному плані і у метафорі, як і прикмета реального оточення суб’єкта, може навіть поєднувати обидва плани і виразно відбивати авторську модальність: *“Рушники такі білі-білі, і сірий дим снується лентами по них і після аж до неба летить”* [Лепкий 2007: 372]; *“В хаті робилося сіро”* [Лепкий 2007: 385]; *“Вона казатиме тобі, як по зораних полях снуються дими, що біжать від стріх сільських, як у кожному скибу кладеться якесь зітхання тихе, якесь невибагливе бажання, як понад скибами отими снується, ніби павутиння срібне, наша народна пісня, як від далеких могил і від лісів, повних оповідань таємних, лягають на них тіні”* [Лепкий 2007: 433].

Сірий колір – безликий, знецінений. Домінуючий характер сірого впливає й на цілісність емотивного рівня твору, що створює гармонійне єднання форми й змісту. Семантика сірого поглиблюється значенням іменника, біля якого він виступає означенням, наприклад, “сірі будні”. Нагнітання сірого створює картину безрадісну й безлику.

Барви – це “тембр життя”, “тембр настрою і почувань”, вияв душі людських переживань. Колір у Богдана Лепкого – це ключ до глибини, асоціативно-психологічних моментів твору, як, наприклад, у творах “Дзвони” та “Вечір”.

Для Б. Лепкого було притаманним відчувати внутрішній світ своїх героїв, а також викликати в читача страх, співчуття і очищення, симпатію до нещастя і страждань людини і домогтися “трагічного співпереживання”. Тому не випадково спостерігається активне використання письменником інтегральних форм рецепції іншолітературного матеріалу – спосіб максимально індивідуалізувати та суб’єктивізувати художню свідомість. Окрім того, архетип “долі” у прозі Б.Лепкого, завдяки циклічності функціонування, є головним організуючим началом, поглиблює екзистенційні мотиви авторської нарації.

У письменника немає не те що зайвих чи другорядних слів, але і зайвих граматичних форм. Всі вони – необхідні та важливі елементи художньообразного конструювання.

З наведених прикладів видно, що вагомими критеріями розмежування семем кольору в Богдана Лепкого є особлива експресіоністична наповненість: колір часто стає самостійним висловом експресії. У деяких випадках барви виступають навіть без предметного тла. Таке “усамітнення” колористичного означення відіграє важливу роль в експресії духовного аспекту. Максимальне послаблення традиційної

функції кольорів, відчуження від видимих форм і предметів слугує творчим засобом експлікації невидимого внутрішнього світу, перетворення у голос душі, емоційну реакцію на дійсність.

Отже, колористика у Богдана Лепкого виконує важливі ідейно-естетичні й символічні функції, є константою індивідуального стилю, одним із чинників творчої індивідуальності письменника. Кожний колір має своє коло семантичних утворень, має вплив на стилістичну ситуацію в творі й сам відчуває вплив контексту, міняючи своє значення в залежності від нього.

Колористика в письменника створює два плани – прихований і відкритий із його поліфункціональністю. Гаму барв можна вивчити на рівні метафорики, ролі в створенні портрету, відбиття навколишнього світу, як способу творчого самовиявлення й модальності.

Твори Богдана Лепкого “Вечір”, “Дзвони”, “Душа”, в яких знайшли відображення події війни – це результат особистих переживань, спостережень і вражень. Характерною рисою творів воєнного циклу є те, що в ньому було реалізовано авторське розуміння сутності людини і її психології в екстремальних швидкоплинних ситуаціях за посередництва образів-символів, окремих деталей, фраз, кольорів, що знайшло відбиток у поезиці творів. Це зближує окремі твори Б. Лепкого з імпресіоністичними пошуками, які фіксують швидкоплинні враження від мінливої дійсності. Відбувається художньо-естетичне осмислення фрагментарного, розірваного світу, де письменник намагається поєднати втрачену гармонійність буття: батьківщини, рідних і близьких людей, душевного спокою, матеріальних цінностей. І. Франко в оповіданнях та новелах Б. Лепкого виділяв м’якість колориту і ніжність чуття, а О. Луцькому вони імпонували ніжним ліризмом і пластикою малярською.

Проблема, поставлена в статті, без сумніву, актуальна, а значить, і перспективна. Тому вона потребує подальшого її дослідження із залученням ширшого теоретичного матеріалу (аналіз колористичних образів за подібністю у психолінгвістичному аспекті, за структурно-семантичними типами та за подібністю в історичному аспекті).

Література: Веселовский 1989: Веселовский А. Н. Историческая поэтика. – М.: Высш. школа, 1989. – 406 с.; Виноградов 1963: Виноградов В. В. Стилистика. Теория поэтической речи. Поэтика/ В. Виноградов. – М., 1963. – 255 с.; Энциклопедия символов, знаков, эмблем. – М.: Локид; Миф, 2000. – 576 с.; Кондаков 1971: Кондаков Н. И. Логический словарь/ Н. Кондаков. – М.: Наука, 1971. – 658 с.; Лепкий 2007: Лепкий Богдан. Вибрані твори: У 2 т. – К.: Смолоскип, 2007. – Т. 1. – 604с.; Макеенко 2001: Макеенко И. В. Лексико-семантическая структура систем цветообозначения в русском и английском языках: Учебно-метод. пособие/ И. Макеенко. – Саратов: Изд-во Саратов. ун-та, 2001. – 52 с.; Словник символів культури України. – К.: Міленіум, 2002. – 260 с.; Тресиддер 1999: Тресиддер Дж. Словарь символов: Пер. с англ./ Дж. Тресиддер. – М.: ФАИР ПРЕСС, 1999. – 448 с.; Фрумкина 1984: Фрумкина Р. М. Цвет, смысл, сходство (аспект психолінгвістического анализа)/ Р. Фрумкина. – М.: Наука, 1984. – 176 с.

Валентина Миронюк. Семантика колористических образов в прозе Б. Лепкого

В статье рассматриваются семантические особенности колористики произведений Богдана Лепкого. Проанализировано значение и функции колористических образов в формировании индивидуального стиля писателя.

Ключевые слова: цвет, колористическая гамма, колористика, колористические ассоциации, семантика цвета.

Михайлевська Г.О., асп. (Івано-Франківськ)

УДК 727.7:069.51 (477.83)

ББК 79.1(4. Укр.)

Збірка образотворчих робіт музею Богдана Лепкого у Бережанах

Стаття є спробою узагальнення і аналізу збірки образотворчих робіт музею Богдана Лепкого у місті Бережани Тернопільської області. Через окремі твори зазначеного музею досліджено малярський доробок художника Богдана Лепкого, охарактеризовано творчу манеру та стильові особливості його полотен.

Ключові слова: рисунок, живопись, стилистика, форма, умовність.

The article is an attempt to generalize and analyze collection of fine works of the Bohdan Lepky museum in Berezhany, Ternopil' oblast'. Through selected works of the above mentioned museum the artistic legacy of Bohdan Lepky has been studied, characterized his creative maner and stylistic peculiarity of his paintings.

Key words: drawing, painting, style, form, convention.